

Arrest

nr. 286 204 van 15 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: Op zijn gekozen woonplaats bij
advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 maart 2023 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te horen bevelen, met name de versnelde behandeling van de op 22 februari 2023 ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 februari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 maart 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. CORNETTE, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt op 11 januari 2023 toe op het Belgische grondgebied en dient op 13 januari 2023 een verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26).

Uit de gegevens van de Eurodac-databank blijkt dat verzoeker reeds eerder een verzoek om internationale bescherming indiende in Kroatië, met name op 10 januari 2023.

Op 23 januari 2023 richten de Belgische overheden een verzoek tot terugname aan Kroatië op grond van de artikelen 3.2 en 18 (1) b van de Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend.

De Kroatische autoriteiten stemmen op 6 februari 2023 in met deze terugname.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 13 februari 2023 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker wordt hiervan op 14 februari 2023 in kennis gesteld. Dit vormt de bestreden beslissing.

De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 13 februari 2023 eveneens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats. Verzoeker werd hiervan op 14 februari 2023 in kennis gesteld en is sindsdien vastgehouden.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Huidige vordering van 14 maart 2023 tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid strekt ertoe het bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) hangende beroep tot gewone schorsing, ingesteld op 22 februari 2023 en dat is gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 13 februari 2023 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), te activeren en zo snel mogelijk en in uiterste dringendheid te behandelen.

De vordering is, zoals blijkt uit de lezing van het verzoekschrift en zoals ter terechtzitting door de advocaat van verzoeker bevestigd, gesteund op artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

De in de bovenvermelde bepaling bedoelde termijn ex artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet bedraagt, in het geval van een eerste verwijderings- of terughoudingsmaatregel, zoals te dezen, “tien dagen”. Verzoeker dient zijn vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet in te dienen binnen een termijn van tien dagen na het moment waarop “de tenuitvoerlegging imminent wordt”.

2.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 14 februari 2023 in kennis werd gesteld van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 13 februari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker werd op die datum eveneens in kennis gesteld van een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats en is sindsdien vastgehouden. Reeds op 14 februari 2023 was verzoeker dus “het voorwerp (...) van een verwijderings- of terughoudingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is” in de zin van artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker diende bijgevolg *ab initio* te opteren voor een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid en dit binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet bedoelde termijn van tien dagen na de kennisgeving van het overdrachtsbesluit.

De op 14 maart 2023 ingediende vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen op grond van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet is bijgevolg laattijdig.

2.3. De Raad wijst erop dat de verzoeker steeds de mogelijkheid heeft om aan te tonen dat de laattijdigheid van het beroep aan overmacht te wijten is, waarbij de bewijslast bij hem ligt. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden en door het slachtoffer niet kan worden beïnvloed (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506). De beoordeling van de redenen van overmacht komt toe aan de feitenrechter (RvS 16 december 2009, nr. 198.980; RvS 10 januari 2006, nr. 153.402).

2.4. Het verzoekschrift tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid bevat, in tegenstelling tot wat wordt voorgehouden, geen uiteenzetting betreffende de ontvankelijkheid *ratione temporis* en evenmin gegevens waaruit een overmachtssituatie zou kunnen blijken. Wat de uiterst dringende noodzakelijkheid betreft, stelt verzoeker onder meer het volgende: *“Verzoeker heeft niet onredelijk lang gewacht om het verzoekschrift in te dienen: de beslissing werd pas op 13.03.2023 aan verzoeker ter kennis gebracht voor een vlucht later die week. Het spreekt voor zich dat de schorsing van de tenuitvoerlegging wegens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen. Rechtspraak weerhield reeds dat een situatie van uiterst dringende noodzakelijkheid zich voordoet wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel die op elk moment kan worden uitgevoerd. Verder bepaalt ook artikel 39/5, § 1 Vreemdelingenwet expliciet op dat vlak: (...) Dat de wetgever in de mogelijkheid voorzag dat wanneer een vreemdeling wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats, hij zijn vordering tot schorsing versneld kon laten behandelen, bewijst dat verzoeker ook hier weer haar vordering tijdig instelde. Ook de behandeling in voorlopige maatregelen zal onherroepelijk te laat zijn.”*

2.5. Ter terechtzitting stelt de aanwezige advocaat van verzoeker, nadat de tijdigheid van het beroep in het debat is gebracht, dat geoordeeld wordt dat het bericht van 13 maart 2023, waarbij de voorziene vlucht op 16 maart 2023 wordt medegedeeld, de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigt en de beroepstermijn doet lopen. De raadsman voert geen overmacht aan en beroept zich op het recht op een effectief rechtsmiddel. De verwerende partij is niet verschenen.

2.6. De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoeker ervoor opteerde om op 22 februari 2023 een vordering tot (gewone) schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te stellen tegen de bestreden beslissing. Van het indienen van een vordering tot (gewone) schorsing en een beroep tot nietigverklaring gaat geen schorsende werking uit. Nochtans werd verzoeker reeds sinds 14 februari 2023 vastgehouden, en niet *“naderhand”* zoals bedoeld in artikel 39/85, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker behoorde te weten dat hij het risico loopt dat de overdracht ten uitvoer zou worden gelegd alvorens de Raad uitspraak doet over de op 22 februari 2023 ingediende vordering tot (gewone) schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Blijkens de beschikbare gegevens was vrijdag 24 februari 2023 de laatste nuttige dag om een vordering in te dienen onder het regime van de *“uiterst dringende noodzakelijkheid”*. Het nalatige handelen van verzoeker kan niet worden rechtgezet door thans, ingevolge de mededeling van 13 maart 2023 dat de overdracht naar Kroatië op 16 maart 2023 daadwerkelijk zal worden uitgevoerd, een manifest laattijdige vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te dienen.

De Raad wijst er voorts op dat uit de arresten van het Grondwettelijk Hof blijkt dat de procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid voldoen aan de vereisten van een effectief rechtsmiddel, zoals gewaarborgd door artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 en zoals beschreven in de rechtspraak van het EHRM. Deze procedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid kennen thans een automatisch schorsend karakter, zowel tijdens de beroepstermijn als totdat de Raad uitspraak heeft gedaan, en maken een aandachtige, volledige en strikte controle van een individuele situatie mogelijk nu wordt voorzien in een *ex nunc* onderzoek. Verder moet worden opgemerkt dat de beroepstermijnen die zijn voorzien in deze procedures bij uiterst

dringende noodzakelijkheid voldoende zijn opdat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid redelijkerwijs kan worden beschouwd als een daadwerkelijk rechtsmiddel (zie in deze zin GwH 17 september 2015, 111/2015; GwH 11 juni 2015, 89/2015 en GwH 27 januari 2016, nr. 13/2016). Thans wordt geen enkel concreet element aangebracht waarom hier in verzoekers geval anders over zou moeten worden geoordeeld. In de akte van kennisgeving van 14 februari 2023 worden alle beroepsmodaliteiten op een duidelijke wijze vermeld. Er wordt geen enkel begin van bewijs geleverd dat er in de praktijk onvoldoende tijd was om met kennis van zaken een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen voor het verstrijken van de beroepstermijn. De Raad kan dan ook enkel vaststellen dat de laattijdigheid van de vordering te wijten is aan een gebrek aan diligentie vanwege verzoeker zelf. In dit geval kan derhalve worden geconcludeerd dat verzoeker wel over een effectief rechtsmiddel beschikte, doch dat er niet het nodige werd gedaan om de Raad tijdig te vatten.

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid is niet ontvankelijk *ratione temporis*.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

V. SERBRUYNS

